dem contra veneris insomnia bibitur, siquidem ea prorsus adimit, pota assiduè aliquot diebus, genitaléque infirmat. Idem semen potum efficit. Nymphææ nomen sibi vendicasse videtur, quoniam aquosa amet. Plurima inuenitur in Elide, in Anygro amne, & in Bœotiæ Aliarto.

Nymphæa altera.

Cap. CXLIX.

Est & altera nymphæa, cuius flos blephara dicitur, foliis antè dictæ, radice alba, scabra, flore luteo, nitente, rosæ simili. Huius semen & radix, contra fœminarũ profluuia efficaciter ex vino nigro bibuntur. Nascitur in Thessalia, amne Peneo.

Androsaces.

Cap. CL.

ANDROSACES herba est amara, tenues spargens iuncos, sine foliis, folliculos in capitulis habens: in quibus semen continetur: gignitur in Syriæ maritimis. Ea drachmis duabus in vino pota, copiosam hydropicis vrinam ciet. Idem effectus est semini poto, & herbę decocto: podagris vtiliter illinitur.

Asplenum.

πίνεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ πρὸς ὀνειρωγμοὺς, παραιτεῖται γὰρ τούτους, ἀπονίαν τε ἐργάζεται αἰδοίου πρὸς ὀλίγας ἡμέρας, εἴ τις ἐνδελεχῶς πίνοι. τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ καὶ τὸ σπέρμα ποθέν. δοκεῖ δὲ ὠνόμασθαι νυμφαία, διὰ τὸ ἔνυδρον φιλεῖν τόπον. εὑρίσκεται δὲ πολλὴ ἐν ἤλιδι ἐπὶ τῶν ἀνύγρου ποταμοῦ, καὶ τῆς βοιωτίας ἐν ἀλιάρτῳ.

Περὶ Νυμφαίας ἄλλης.

Κεφ. ρμθ'.

Γίνεται καὶ ἄλλη νυμφαία, ἧς τὸ ἄνθος βλέφαρα λέγεται, φύλλα ἔχουσα ὅμοια τῇ προειρημένῃ, ῥίζαν μὲν τοι λευκὴν καὶ τραχεῖαν ἔχει, ἄνθος μήλινον, στίλβον, ὅμοιον ῥόδῳ. ποιεῖ δὲ ἡ ῥίζα καὶ τὸ σπέρμα πρὸς ῥοῦν γυναικεῖον ἐν οἴνῳ μέλανι πινόμενον. φύεται ἐν τοῖς περὶ θεσσαλίαν τόποις κατὰ τὴν πηνειὸν ποταμόν.

Περὶ Ανδροσάκοις. Κεφ. ρν'.

Ανδρόσακες γίνεται μὲν ἐν συρίᾳ ἐν παραθαλασσίοις τόποις, πόα δὲ ἐστι λεπτὴ, λεπτόκαρφος, πικρὰ, ἄφυλλος, θυλάκιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσα περιεκτικὸν σπέρματος. Δύναμιν δὲ ἔχει ποθεῖσα σὺν οἴνῳ < β. πλῆθος, οὖρα πολλὰ ἐπὶ ὑδρωπικῶν ἄγειν. καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ τῆς πόας καὶ ὁ καρπὸς πινόμενος, τὸ αὐτὸ ποιεῖ. καταπλάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ ποδαλγικῶν ὠφελίμως.

Περὶ

Περὶ Ἀσπλήνου. Κεφ. ρνά.

Ἀσπλήνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ σπλήνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον, οἱ δὲ πτέρυξ, φύλλα ἔχει σκολοπένδρα τῷ θηρίῳ ὅμοια, πλείονα ἀπὸ μιᾶς ῥίζης περιεχόμενα. φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις τῶν ἀπὸ κοχλάκων παλισκίοις· ἄκαυλα, ἀνανθῆ, ἄκαρπα, ἐντέτμημένα ὡς τὰ τοῦ πολυποδίου, κάτωθεν ὑπόξανθα, καὶ δασέα, ἄνωθεν δὲ χλωρά. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα ἀποζεσθέντα σὺν ὄξει καὶ πινόμενα ἐπὶ ἡμέρας μ΄. σπλῆνα τήκειν· δεῖ δὲ καταπλάσσειν καὶ τὸν σπλῆνα τοῖς φύλλοις λείοις σὺν οἴνῳ. βοηθεῖ καὶ στραγγουρίᾳ καὶ λυγμῷ, καὶ ἰκτέρῳ, καὶ λίθοις τοὺς ἐν κύστει θρύπτει. δοκεῖ δὲ ἀτόκιος εἶναι καθ' ἑαυτὴν, καὶ μετὰ ἡμιόνου σπληνὸς περιαπτομένη· ἀσελήνου δὲ νύκτος φασὶ δεῖν αὐτὴν ὀρύσσειν ἀτόκιον.

Aſplenum. Cap. CLI.

Aſplenum, aliqui ſcolopendrion vocant, alij ſplenion, alij Hemionium, foliis eſt multis, ſcolopendræ animali ſimilibus, ab radice vna prodeuntibus. Naſcitur in parietibus, ſaxisq́; ſiliceis, & opacis: nec caulem, nec florem, nec ſemen habet. folia filiculæ modò diuidũtur, ſubter flaueſcẽtia hirſutáq; ſupernè viridia. Vim hanc habent folia in aceto feruefacta, vt per dies quadraginta pota, lienem abſumãt: quibus etiam contritis lienem ex vino illini oportet. Stranguriæ & regio morbo prodeſt, ſingultũ ſedat, calculos in veſica comminuit, Cõceptum adimere creditur, per ſeſe aut cum muli liene appenſa. Tradũt noctu, ſilente luna, huius rei gratia effodiendã.

Περὶ Ἡμιονίτιδος. Κεφ. ρνβ΄.

Ἡμιονῖτις, οἱ δὲ σπλήνιον, φύλλον ἀνίησιν ὅμοιον δρακοντείῳ, μηνοειδές· ῥίζαι δὲ ὕπεισι πολλαὶ, λεπταί οὔτε δὲ καυλὸν, οὔτε, καρπὸν· οὔτε ἄνθος φέρει. φύεται ἐν πετρώδεσι τόποις, γευσαμένῳ δὲ ἡ πόα στυπτική. ἥ τις σὺν ὄξει ποθεῖσα, τήκει σπλῆνα.

Hemionitis. Cap. CLII.

Hemionitis, quam aliqui ſplenion vocant, folium emittit dracunculi, lunæ modò incuruũ, radicibus cohæret multis, tenuibus: nunquam flores, neque ſemẽ, neque caulem gignit: in petroſis naſcens, auſtero ſapore. Ea ex aceto pota lienem abſumit.

Περὶ Ἀνθυλλίδος. Κεφ. ρνγ΄.

Ἀνθυλλὶς διττή· ἡ μὲν γὰρ

Antyllis. Cap. CLIII.

ANTYLLIS duplex eſt

quædam enim lenti ſimillima, foliis mollibus, rectis ramulis, palmi altitudine: radice parua, tenui. Naſcitur in ſalſis terris, & à ſole illuſtratis, non inſulſo guſtu. Altera eſt foliis ramuliſque aiugæ ſimilis, hirſutioribus tamé, breuioribus, & aſperioribus, flore purpureo, odoris admodum grauis: radice cichorij. Pota drachmis quatuor vrinæ difficultati, renibúsque plurimum prodeſt. Tritæ, vuluæ pituitas emolliút, cum roſaceo, & lacte impoſitæ: vulneribus medétur. Quæ autem aiugæ ſimilitudinem refert, præter alia, pota cum aceto mulſo comitiales ſanat.

Anthemis. Cap. CLIIII.

Anthemidis genera tria, tantum flore diſtátia: rami dodrá tales, fruticoſi, alis multis concaui: tenuibus foliolis, paruis, numeroſis: rotundis capitulis: floribus in medio aureis, forin ſecus orbiculato ambitu cádidis, melinis, aut purpureis, magnitudine foliorum rutæ: naſcitur in aſperis, & iuxta ſemitas: colligitur vere. Vim habét radices, flores & herba excalfaciédi, extenuádiq; : potu, & inſeſsione, pellút méſtrua, part⁹, vrinam

γῦ φακῷ παραπλήσια φύλλα ἔχει καὶ κλωνία, σπιθαμῆς ὕψος, ὀρθὰ δὲ καὶ τὰ φύλλα μαλακά. ῥίζα δὲ λεπτὴ, μικρά. φύεται ἐν ὑφαλμύροις τόποις καὶ ἐνηλίοις, γευομένῳ ὕφαλμος. Η δ' ἑτέρα χαμαιπίτυϊ τὰ φύλλα καὶ τὰ κλωνία ἔοικε, δασύτερα μὲν τοι καὶ βραχύτερα, καὶ τραχύτερα, τὸ δ' ἄνθος πορφυροῦν, βαρύοσμον ἰσχυρῶς· ῥίζα ὥσπερ κιχωρίου. Δύναται δὲ ἰσχυρῶς δυσουροῦσι καὶ νεφριτικοῖς πινομένη βοηθεῖν, πλῆθος < δ'. ἐκ μαλάσσουσι δὲ φλέγματα ἐν ὑστέρᾳ λεῖαι. σὺν ῥοδίνῳ καὶ γάλακτι προστιθέμεναι· ἰῶνται δὲ καὶ τραύματα. ἡ δὲ τῇ χαμαιπίτυϊ ὁμοία, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἐπιληπτικοὺς ἰᾶται σὺν ὀξυμέλιτι πινομένη.

Περὶ Ανθέμιδος. Κεφ. ρνδ'.

Ανθεμὶς, οἱ δὲ λευκάνθεμον, οἱ δὲ ἠράνθεμον, διὰ τὸ ἀνθεῖν ἐπὶ ἔαρος, οἱ δὲ χαμαίμηλον, διὰ τὴν πρὸς τὰ μῆλα ὁμοιότητα τῇ ὀσμῇ, οἱ δὲ μελάνθεμον, οἱ δὲ χρυσοκόμην, οἱ δὲ καλλίαν καλοῦσι· ταύτης εἴδη τρία ἄνθεσι μόνον διαφέροντα· κλῶνες σπιθαμιαῖοι θαμνοειδεῖς, μαχάλας ἔχοντες πολλὰς, κλωναρία μικρὰ, λεπτὰ, πολλὰ, κεφάλια περιφερῆ· ἔνδοθεν μὲν χρυσίζοντα ἄνθη, ἔξωθεν δὲ περίκειν κυκλωτερῶς λευκὰ, ἢ μήλινα ἢ πορφυρᾶ,

κατὰ μέγεθος πηγάνου φύλλων· φύεται ἐν τόποις τραχέσι καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς· συλλέγεται δὲ ἔαρος. Δύναμιν δὲ ἔχουσι αἱ ῥίζαι καὶ τὰ ἄνθη καὶ ἡ βοτάνη θρμαντικὴν, λεπτυντικήν· πινόμεναι δὲ καὶ ἐγκαθιζόμεναι, καταμήνια ἄγουσι καὶ ἔμβρυα, καὶ λίθους, καὶ οὖρα· ποτίζεται δὲ καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις καὶ εἰλεοὺς, καὶ ἴκτερον δὲ ἀποκαθαίρουσι καὶ ἡπατικοὺς ἰῶνται. καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῶν εἰς πυρίας λαμβάνεται τὰς πρὸς κύστιν. πρακτικώτερον δὲ τοῖς λιθιῶσι τὸ πορφυρανθὲς, ὅπερ τοῖς ὅλοις ἐστὶ μεῖζον ἰδίως ἠράνθεμον καλούμενον. τὸ δὲ λευκάνθεμον καλούμενον οὐρητικώτερον καὶ τὸ χρυσάνθεμον. θεραπεύουσι δὲ καὶ αἰγιλώπια καταπλασσόμεναι· διαμασσώμεναι δὲ καὶ ἄφθαν ἰῶνται. χρῶνται δέ τινες καὶ συγκλύσματι μετ' ἐλαίου, λειοτριβοῦντες αὐτὰ πρὸς ἀνασκευὴν τῶν περιοδικῶν πυρετῶν. ἀποτίθεσθαι δὲ δεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη ἕκαστον αὐτῶν κόπτοντας ἰδίᾳ καὶ ἀναλαμβάνοντας τροχίσκοις· τὴν δὲ ῥίζαν ξηραίνοντας· χρείας δὲ ἐπιγενομένης, διδόναι ὁ τὲ μὲν τῆς βοτάνης μέρη β'. ὁ τὲ δὲ τοῦ ἄνθους ἢ τῆς ῥίζης μέρος ἕν. ὁ τὲ δὲ τοὐναντίον, τοῦ ἄνθους μὲν β'. τῆς δὲ βοτάνης ἕν, ἐν ἀλλὰξ διπλασιάζοντας παρ' ἡμέραν· πίνειν δὲ δεῖ ἐν οἰνομέλιτι κεκραμένῳ.

Περὶ Παρ-

vrinam, calculosque: aduersus inflationes, & ilei tormenta bibuntur: bilem suffusam expurgant: iocinerum vitia sanant: decocto earum vesicæ fouentur. Ex omnibus his generibus ad calculos efficacissima est, quæ florem purpureum habet, cuius amplitudo maiuscula est: hanc propriè heranthemon vocant. Ea cui leucanthemo nomen est, itē quæ chrysanthemon dicitur, vehementius vrinam ciunt. Ægilopiis illitæ medentur: commanducatæ vlcerum eruptiones in ore, sanant. Nonnulli in clysteribus ex oleo vtuntur, terunturque in farinam, ad abigendos febrium circuitus. Flores & folia recondi debent, & priuatim tusa, in pastillos digeri: radix quoque siccari, dumque ingruit necessitas, binæ partes herbæ dari, modo floris aut radicis pars vna, modo contrà, floris partes duæ, & herbæ vna, permutatim duplicato pondere, alternis diebus: bibere autem oportet in vino mulso, diluto.

Par-

Parthenium. Cap. CLV.

Parthenium, aliqui amaracon vocant, foliis est coriandri, tenuibus: flore per ambitum albo, intus melino, odore subuiroso, sapore amaro. Siccatũ, cum aceto mulso, aut sale potũ, non secus atq; epithymũ, & bilem & pituitã detrahit: suspiriosis prodest, & melãcholicis. Herba sine flore à calculosis, & anhelatoribus magna vtilitate bibitur. Valet decoctum ad insidendum in duritia vuluarum, & inflammationibus. Illinitur sacro igni, & collectionibus, cum flore.

Buphthalmum. Cap. CLVI.

Buphthalmon (quidam cachlam vocant) tenues emittit cauliculos, mollésq;: folia fœniculi: luteum florem, anthemide maiorẽ, oculi similitudine, vnde nomen traxit: circa oppida nascitur, & in cãpestribus: Flores cũ cerato triti, tumores duritiásque discutiunt. Aiunt epotam post exitũ à balneis, regio morbo correptis, colorem tractu temporis reddere.

Pæonia. Cap. CLVII.

Pæonia siue glycyside. Græcis aliquibus pentoboron dicitur: sunt qui idæos dactylos radicẽ

Περὶ Παρθενίου. Κεφ. ρνέ.

Παρθένιον, οἱ δὲ ἀμάρακον, οἱ δὲ λευκάνθεμον, φύλλα ἔχει ὅμοια κορίῳ λεπτά· ἄνθη λευκὰ κύκλῳ, τὸ δὲ μέσον μήλινον, ὀσμῇ ὑπόβρωμον, τῇ δὲ γεύσει πικρίζον. Δύναται δὲ ξηρὰ σὺν ὀξυμέλιτι ἢ σὺν ἀλῃσὶ ποθεῖσα ὡς το ἐπίθυμον, φλέγμα, καὶ χολὴν ἄγειν κάτω· καὶ τοὺς ἀσθματικοὺς ὠφελεῖν καὶ μελαγχολικοὺς. ἡ πόα δὲ χωρὶς τοῦ ἄνθους, ὠφελίμως ἐπὶ λιθιώντων καὶ ἀσθματικῶν ποτίζεται. τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς ἐγκάθισμα ὑστέρας ἐσκληρυμένης καὶ φλεγμαινούσης ὀστί. καταπλάσσεται δὲ καὶ πρὸς ἐρισιπέλατα καὶ φλεγμονὰς σὺν τοῖς ἄνθεσιν.

Περὶ Βουφθαλμου. Κεφ. ρνϛ'.

Βούφθαλμον (οἱ δὲ κάχλαν καλοῦσι) καυλία ἀνίησι τρυφερὰ, ὑπόλεπτα· φύλλα δὲ μαραθροειδῆ· ἄνθη μήλινα, μείζονα τῆς ἀνθεμίδος, ὀφθαλμοειδῆ· ὅθεν καὶ ὠνόμασται· φύεται δὲ ἐν πεδίοις· καὶ περὶ τὰς πόλεις. Ταύτης τὰ ἄνθη λεῖα σὺν κηρωτῇ, οἰδήματα καὶ σκληρίας διαφορεῖ· φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ βαλανείῳ μετὰ τὸ ἐξελθεῖν πινόμενον, εὔχροιαν ποιεῖ πρὸς χρόνον τινὰ τοῖς ἰκτερικοῖς.

Περὶ Παιονίας. Κεφ. ρνζ'.

Παιονία, ἢ γλυκυσίδη, οἱ δὲ πεντόβορον· οἱ δὲ ἰδαίους δακτύλους τὴν ῥίζαν

τὴν ῥίζαν παιονίαν καλοῦσι. καυλὸς ὃς δισπιθαμιαῖος. φύεται παραφυάδας ἔχων πολλάς· φύλλα δὲ ἡ μὲν ἄῤῥην βασιλικῇ καρύᾳ ὅμοια· ἡ δὲ θήλεια ἀπέχεται τὰ φύλλα ὥσπερ σμύρνιον. λοβοὺς δέ τινας ἀνίησιν ἐπ' ἄκρου τοῦ καυλοῦ ἀμυγδάλοις ὁμοίους· ὧν αὐτοῦ χθέντων εὑρίσκονται ἐρυθροὶ κόκκοι πολλοὶ, μικροὶ, ἐμφερεῖς τοῖς τῆς ροιᾶς, ἐν μέσῳ δὲ μέλανες, ἐμπόρφυροι ἑ ἢ ϛ'. ῥίζα δὲ τῆς μὲν ἄῤῥενος, περὶ δακτύλου πάχος, μῆκος δὲ σπιθαμῆς, γευομένῳ στύφουσα, λευκή· ἐπὶ δὲ τῆς θηλείας παραφυάδας ὥσπερ βαλάνους ἔχουσα ζ'. ἢ ἡ. ὥσπερ ἀσφόδελος. Δίδοται δὲ γυναιξὶν ἡ ῥίζα ταῖς ἐκ τόκου μὴ καθαιρομέναις· κινεῖ δὲ καὶ τὰ καταμήνια ἀμυγδάλου μέγεθος πινομένη· τοῖς τε κατὰ γαστέρα ὀδύναις βοηθεῖ ποθεῖσα ἐν οἴνῳ. ὠφελεῖ δὲ καὶ ἰκτερικοὺς, καὶ νεφριτικοὺς, καὶ κύστιν ἀγγοῦντας. ἑψηθεῖσα ἐν οἴνῳ καὶ πινομένη κοιλίαν ἵστησι. τοῦ δὲ καρποῦ ι. ἢ ιϛ'. κόκκοι πυῤῥοὶ ποθέντες ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ, ῥοῦν ἐρυθρὸν ἱστῶσι· στομαχικοῖς τε δακνομένοις ἐσθιόμενοι βοηθοῦσι. καὶ ὑπὸ τῶν παιδίων πινόμενοι, καὶ ἐσθιόμενοι ἀρχὰς λιθιάσεως παραιτοῦνται. οἱ δὲ μέλανες καὶ πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς καὶ πρὸς τὰς ὑστερικὰς πνιγὰς καὶ ὀ-

radicē pæoniam vocant. Caulis altitudine ſeſquipedis adoleſcit, comitātibus multis ſtolonibus. Huius duo genera· mas, folia iuglandis habet: in fœmina verò, ſmyrnij more diuiduntur. Summo caule ſiliquas emittit, veluti græcas nuces: in quibus cùm dehiſcunt, multa granula rubra, acinis punicorum ſimilia, inueniuntur, & in medio nigra, quinque aut ſex, purpurea. Radix maris (tenuis) digitali craſsitudine, & palmi longitudine, guſtu adſtringens, alba: fœminæ radicibus ceu glandes circiter ſeptem aut octo inhærent, vt in haſtula regia. Fœminis à partu non purgatis ſicca radix datur: ciet menſes nucis græcæ magnitudine pota: ſic ventris doloribus cum vino auxiliatur. Valet contra regium morbum, & renum, ac veſicæ dolores. Decocta in vino aluum ſiſtit. Rubra grana rubenteis menſes ſiſtunt, decem vel duodecim pota in vino auſtero & nigro: ſtomachicis & eroſionibus ea eſſe prodeſt· à pueris pota, initia calculorū eximūt. Grana nigra auxiliātur ſuppreſsionibus nocturnis, vuluæ ſtrangulationibus, &

& matricis doloribus, quindecim numero pota, in aqua mulsa, aut vino. Nascitur in altissimis montibus & præruptis.

Lithospermum.

Cap. CLVIII.

Lithospermon à seminis duritia nomen accepit: foliis est oleæ lõgioribus, & latioribus, mollioribus: iacent humi, quæ ab radice exiliunt: ramulis rectis, tenuibus, firmis, crassitudine acuti iunci, lignosis, in quorum cacumine bifidi exortus, cauliculorum speciem exhibent: foliis longis, inter quæ paruum semen, rotundum, erui magnitudine, duritia lapidea. Nascitur in asperis & æditis locis. Vim hanc habet, vt semine cum vino albo poto calculos frangat, pellatque vrinam.

Phalaris. Cap. CLIX.

Phalaris cauliculos emittit zeę culmis similes, à minutis ac nullius vsus radicibus, multos, duûm palmorũ, geniculis cinctos, graciliores tamen ac dulces: semẽ cãdidũ, oblongũ, milij magnitudine. Tũditur, & in aqua aut vino succus ad vesicæ cruciatus vtilissimè bibitur. Semen cochlearis mensura potum, ad eadem efficax est.

Rubia.

καὶ ὀδύνας μήτρας ἐν μελικράτῳ ἢ οἴνῳ, ὅσον ιέ. κόκκοι πινόμενοι, ποιοῦσι. *

Περὶ Λιθοσπέρμου.

Κεφ. ρνή.

Λιθόσπερμον, οἱ δὲ αἰγώνιχον, οἱ δὲ ἐξώνυχον, οἱ δὲ ἡράκλειαν, διὰ τὴν περὶ τὸ σπέρμα ἰσχύν· ὅθεν καὶ λιθόσπερμον ὠνόμασται· φύλλα ἔχει ὅμοια ἐλαίας, μακρότερα δὲ καὶ πλατύτερα, καὶ μαλαχώτερα, καὶ τὰ περὶ τὸν πυθμένα ἐπὶ γῆς κείμενα· κλωνία δὲ ὀρθὰ, λεπτὰ, πάχος ὀξυχίνου, στερεὰ, ξυλώδη, ἐπὶ δὲ τῶν ἄκρων αὐτῶν δίσχιλος ἔκφυσις, καυλοειδής· ἔχουσα φύλλα μακρὰ παρ' οἷς σπέρμα λιθῶδες, στρογγύλον, μικρὸν, ὀρόβῳ ἴσον. φύεται ἐν τραχέσι τόποις καὶ ὑψηλοῖς. Δύναμιν δὲ ἔχει τὸ σπέρμα μετ' οἴνου λευκοῦ πινόμενον, λίθους θρύπτειν καὶ οὖρα ἄγειν.

Περὶ Φαλάριδος. Κεφ. ρνθ'.

Φαλάρις, καυλία ἀνίησιν ἐκ ῥιζῶν λεπτῶν καὶ ἀχρήστων πολλὰ, διπάλαιστα γονατώδη καλαμοειδῆ, ἐοικότα τοῖς τῆς ζέας· σπέρμα δὲ ἔπεστι μέγεθος κέγχρου λευκὸν ὑπόμηκες. Δύναμιν δὲ ἔχει κοπτομένη ἡ πόα καὶ χυλιζομένη δι' ὕδατος ἢ οἴνου, πρὸς τὰ τῆς κύστεως ἀλγήματα ποιεῖν πινομένη. καὶ τοῦ σπέρματος δὲ μετὰ κοχλιαρίου ὕδατος πλῆθος πινομένου πρὸς τὰ αὐτὰ ποιεῖ.

Περὶ Ερυ-

Περὶ Ερυθροδάνου. Κεφ. ρξ.

Ερυθρόδανον, ἢ ἐρευθόδανον, ἔνιοι δὲ τεύθριον καλοῦσι, ῥίζα δέ ἐστιν ἐρυθρὰ βαφική· ἡ μέν τις ἀγρία· ἡ δὲ σπαρτὴ, ὡς ἐν θαβάνῃ τῆ γαλιλαίας, καὶ ῥαβαίννη τῆ ἰταλίας· καὶ ἐν καρία μεταξὺ τῶν ἐλαιῶν σπειρόμενον ὥσπερ ἐν τῆ ἀρούραις. ὠφελίμως δὲ σπείρεται, διὰ τὸ γίνεσθαι ἐκ τούτου πλείστην πρόσοδον. εἰσὶ δὲ αὐτῶν οἱ καυλοὶ τετράγωνοι, μακροὶ, τῆς ὁμοίοι τοῖς τῆς ἀπαρίνης, κατὰ πάντα δὲ μείζονες καὶ ῥωμαλεώτεροι· ἔχοντες ἐκ διαστημάτων τὰ φύλλα καθ' ἕκαστον γόνυ, ὥσπερ ἀστέρας εἰς κύκλον περικείμενα. καρπὸν στρογγύλον, τὰ πρῶτα χλωρὸν, εἶτα ἐρυθρὸν, εἶτα πεπαινόμενον μέλανα, ῥίζα λεπτὴ, μακρὰ, ἐρυθρὰ, διουρητική· ὅθεν ἰκτερικοῖς μετὰ μελικράτου πινομένη βοηθεῖ, ἰσχιαδικοῖς τε καὶ παραλελυμένοις· ἄγει δὲ οὖρα πολλὰ καὶ παχέα. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ αἷμα, λούεσθαι μέν τοι δεῖ καθ' ἡμέραν τοὺς πίνοντας. καὶ ὁρᾶν τῶν κενουμένων τὴν διαφοράν· θηριοδήκτοις τε βοηθεῖ ὁ χυλὸς μετὰ τῶν φύλλων ποθεὶς. ὁ δὲ καρπὸς μετ' ὀξυμέλιτος πινόμενος, σπλῆνα τήκει. προστεθεῖσα δὲ ἡ ῥίζα, ἔμβρυα καὶ ἔμμηνα ἄγει καὶ δεύτερα. θεραπεύει δὲ καὶ ἀλφοὺς λευκοὺς μετ' ὄξους καταπλασσομένη.

Περὶ Λογ-

Rubia. Cap. CLX.

Erythrodanum radix rubra est, qua tinguntur lanæ. Vna sponte prouenit, altera seritur vt in Thebana Galliæ, & Rauenna Italiæ: in Caria inter oleas, vt in aruis, solo creditur. hanc non sine quæstu serunt: nanque maximum ex ea sentiunt prouentum. Asperi caules & quadranguli, longi, aparinæ non dissimiles, robustiores, & multò prorsus maiores: foliis per interualla certa circum articulos, stellatim decussatis. Semé eius rotundum, inter initia viride, mox rubrũ, postea cum ematuruit, nigrũ: radix tenuis, longa, rubra. Vrinam ciet: qua de causa regio morbo opitulatur, pota cum aqua mulsa: item ischiadicis, & resolutis. Crassum, copiosamque vrinam pellit, nõnunquam & sanguinem: bibentes tamen quotidie lauari oportet, & excrementorum quæ redduntur differẽtiam spectare. Aduersus serpentium morsus, ramulos cum foliis, vino bibere prodest. Semé ex aceto potum, lienem absumit. Imposita radix trahit partus, mẽses, secundásque. Albæ vitiligini, illita ex aceto medetur.

Lon-

Lonchitis. Cap. CLXI.

Lonchitis folia habet porri, latiora, rubentia, plurima, ad radicem circumfracta, veluti in terram procumbentia, pauca in caule, in quo flores, ceu galericuli, hiantibus comicis personis similes, nigri, & è rictu albam exerentes velut linguam, quæ ad labrum inferius spectet: semen inuolucris clausum lanceæ simile, triangulum: vnde sibi cognomentum arrogauit: radix dauci. Nascitur in sitientibus, & asperis. Radix ex vino pota vrinam ciet.

Lonchitis altera.

Cap. CLXII.

Altera est lonchitis, quam aliqui asperã lonchitin dicũt: folia scolopẽdrij emittit, sed aspe riora maioráque, ac multò magis diuisa. Vulneribus mirũ in modũ prodest, in eísq; inflammationes excitari non patitur. Pota ex aceto lienẽ absumit.

Althæa. Cap. CLXIII.

Althæa, quam alij ibiscũ vocãt, in syluestrium maluarum genere est, cui folia vt cyclamino, rotunda, lanugine canescunt: flore rosaceo: bicubitali caule: radice lenta, intus alba. Althæa appellatur, quòd inter

Περὶ Λογχίτιδος. Κεφ. ρξά.

Λογχῖτις φύλλα ἔχει πράσῳ κάρτα ὅμοια, πλατύτερα δὲ καὶ ὑπτρόθρα πλεῖστα, πρὸς τὴν ῥίζαν περικλώμενα ὡς ἐπὶ τὴν γῆν, ἔχει δὲ καὶ περὶ τὸν καυλὸν ὀλίγα, ἐφ' οὗ ἄνθη ὅμοια πιλίσκοις, τῷ τύπῳ δὲ κωμικοῖς προσωπείοις κεχηνόσι, μέλανα μὲν, λευκὸν δέ τι ἀπ' αὐτῶν ἐξέχει ἀπὸ τῶν χάσματος πρὸς τὸ κάτω χεῖλος, ὥσπερ γλωσσάριον· τὸ σπέρμα δὲ ὅμοιον λόγχῃ, τρίγωνον ἐν προκαρπίοις· ὅθεν καὶ τῆς προσωνυμίας ἠξιώθη· ῥίζα δὲ ὁμοία δαύκῳ. φύεται ἐν τραχέσι καὶ ἀνίκμοις τόποις. ταύτης ἡ ῥίζα διουρητικὴ πινομένη σὺν οἴνῳ.

Περὶ Ετέρας λογχίτιδος.

Κεφ. ρξβ'.

Λογχῖτις ἑτέρα, ἡ δὲ λογχῖτιν τραχεῖαν, φύλλα ἀνίησιν ὅμοια σκολοπενδρείῳ, τραχύτερα δὲ καὶ μείζονα, καὶ μᾶλλον ἐσχισμένα. Δύναμιν δὲ ἔχει τραυματικὴν, ἀφλέγμαντον· τήκει δὲ καὶ σπλῆνα μετ' ὄξους πινομένη.

Περὶ Αλθαίας. Κεφ. ρξγ'.

Αλθαία, ἔνιοι δὲ ἰβίσκον καλοῦσι, μαλάχης ἐστὶν ἀγρίας εἶδος, φύλλα περιφερῆ ὥσπερ κυκλάμινος, ἔγχνοα· ἔχει δὲ ἄνθος ῥοδοειδές· καυλὸν δίπηχυν, ῥίζαν δὲ γλίσχρον, λευκὴν ἔνδοθεν. Ωνόμασται δὲ ἀλθαία διὰ τὸ πολυαλ-

πολυαλθὲς καὶ πολύχρηστον αὐτῆς. ἑψηθεῖσα γὰρ ἐν μελικράτῳ ἢ οἴνῳ, καὶ καθ' ἑαυτὴν ποθεῖσα ποιεῖ πρὸς τραύματα, παρωτίδας χοιράδας, ἀποστήματα, μαστοὺς φλεγμαίνοντας, δακτυλίων θλάσματα, ἐμφυσήματα, συντάσεις νεύρων· διαφορεῖ γὰρ καὶ ἐκπέσσει, ἢ ῥήγνυσι καὶ ἐπουλεῖ. συμμαλαχθεῖσα δὲ ἑφθὴ ὡς εἴρηται στέατι ὑείνῳ ἢ χηνείῳ ἢ τερεβινθίνῃ, πρὸς ὑστέρας φλεγμονὰς καὶ μύσεις ἐν προσθέματι ποιεῖ. καὶ τὸ ἀφέψημα δ' αὐτῆς τὸ αὐτὸ ποιεῖ, ἄγον καὶ τὰ καλούμενα λόχια. τὸ δὲ τῆς ῥίζης ἀφέψημα σὺν οἴνῳ πινόμενον, ὠφελεῖ δυσουρουντας, λιθιώντων ὠμότητας, δυσεντερικοὺς, ἰσχιαδικοὺς, τρωμώδεις, ῥηγματίας· καὶ πόνους ὀδόντων πραΰνει σὺν ὄξει ἀφεψηθεῖσα καὶ διακλυζομένη. ὁ δὲ καρπὸς χλωρός τε καὶ ξηρὸς λεῖος καταχρισθεὶς σὺν ὄξει ἐν ἡλίῳ, σμηκτικός ἐστιν ἀλφῶν· μετ' ὀξελαίου δὲ συγχριόμενος, προφυλακτικός ἐστιν ἰοβόλων. ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς δυσεντερίας καὶ αἵματος ἀναγωγὴν καὶ διάῤῥοιαν. τὸ δὲ ἀφέψημα τοῦ σπέρματος πινόμενον, καὶ πρὸς μελισσῶν καὶ τῶν λεπτῶν θηρίων πληγὰς πάντων, ἐν ὀξυκράτῳ ἢ οἴνῳ ποθέν. καὶ τὰ φύλλα δὲ μετ' ὀλίγου ἐλαίου καταπλάσσεται ἐπὶ τῶν δηγμάτων καὶ ἐπὶ

inter primas ſit vtilis, & pluribus polleat remediis. Decocta enim in vino aut aqua mulſa, & per ſe cum imponitur tuſa, efficax eſt cõtra vulnera: item ad ſtrumas, parotidas, abſceſſus, mãmarum inflãmationes, fracta ſedis, inflationes, neruorũ rigores: ſiquidem diſcutit, & excoquit, rumpit, & ad cicatricem perducit. Cocta, vt dictũ eſt, adiecto ſuillo adipe, aut anſerino, terebinthináve, vt malagmatis lẽtor fiat, facit ad vuluæ inflãmationes, præcluſionéſq; in peſsis ſubdita. Decoctum eodẽ fungitur munere: onera uuluæ, reliquiáſq; à partu extrahit. decoctæ ſuccus ex vino potus, ſuccurrit vrinæ difficultati, calculoſorũ cruditatibus, dyſentericis, iſchiadicis, tremulis, ruptis: dentiũ mulcet dolorem, cum aceto decocta colluto inde ore. Viride ſemen ſiccúmq; tritum, vitiligines in ſole perunctas emendat: eodẽ cum oleo & aceto perunctí, à venenatis non feriuntur. Valet cõtra dyſenteriã, & ſanguinis reiectiones, aluíq; profluuiũ. In poſca aut vino decoctũ bibitur, cõtra omnes veſparũ, apũ, ſimiliumq; aculeatos ictus. Folia cũ olei momẽto, morſibus, &

& igni ambustis illinûtur. Constat aquam, trita radice addita, sub diuo addensari.

Alcea. Cap. CLXIIII.

Alcea sylvestrium maluarum generi assignatur: folia habet diuisa, verbenacæ proxima, caules treis aut quatuor, cortice cánabino vestitos: florem rosæ, paruum: radices albas, latas, quinque aut sex, cum plurimum cubitales: quæ cum vino aut aqua potæ, dysentericis ruptísque medentur.

Cannabis. Cap. CLXV.

Cannabis satiua planta magni in vita vsus ad robustissimos funes factitandos: foliis fraxini, graui odore: caulibus proceris, inanibus: semine rotundo, quod largiore cibo genituram extinguit. Succus ex ea recéte, conuenienter auriû dolorib' instillatur.

Cannabis sylvestris. Cap. CLXVI.

Sylvestris cannabis virgas fert althææ símiles, minores, nigriores, & asperiores, cubiti altitudinem æquantes: folio satiuæ, nigriore & asperiore: flore lychnidis, subrubro: semine & radice althææ. Deco-

καὶ ἐπὶ τῶν πυρικαύτων. πήγνυσι δὲ ἡ ῥίζα καὶ ὕδωρ μηρεῖσα λεῖα καὶ συνεξαυριαθεῖσα.

Περὶ Ἀλκέας. Κεφ. ρξδ'.

Ἀλκέα, ἡ αὕτη εἶδός ἐστιν ἀγρίας μαλάχης, ἔχουσα φύλλα ἐπερισμένα πρὸς τὰ τῆς ἱερᾶς βοτάνης· καυλοὺς γ'. ἢ δ'· φλοιῷ ἔχοντας καννάβεως παραπλήσιον· ἄνθος μικρὸν, ἐμφερὲς ῥόδῳ· ῥίζας λευκὰς, πλατείας ἑ. ἢ ς'. ὅσον πήχεως· αἳ πιεῖς οἴνῳ ἢ ὕδατι πινόμεναι, δυσεντερείαν καὶ ῥήγματα ἰῶνται.

Περὶ Καννάβεως ἡμέρας. Κεφ. ρξέ.

Καννάβις φυτόν ἐστιν εὔχρηστον ἐν τῷ βίῳ πρὸς τὰς τῶν εὐτονωτάτων σχοινίων πλοκάς· φύλλα φέρει παραπλήσια τῇ μελίᾳ, δυσώδη· καυλοὺς μακροὺς, κενούς· καρπὸν στρογγύλον, ἐς ἐδηδόμενος πλείων, σβέννυσι τὴν γονήν. χλωρὰς δὲ χυλισθεὶς, ἀμύζῃ πρὸς ταῖς τῶν ὤτων ἀλγηδόνας ἐνταζόμενος.

Περὶ Καννάβεως ἀγρίας. Κεφ. ρξς'.

Καννάβις ἀγρία ῥαβδία φέρει ὅμοια τοῖς τῆς ἀλθαίας, μελάντερα δὲ καὶ τραχύτερα, καὶ μικρότερα, τὸ ὕψος πήχεως· τὰ δὲ φύλλα ὅμοια τῇ ἡμέρῳ, τραχύτερα δὲ καὶ μελάντερα· ἄνθη ὑπέρυθρα, λυχνίδι ἐμφερῆ· σπέρμα δὲ καὶ ῥίζαν ὅμοια τῇ ἀλθαίᾳ.

Δυνά-

Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ ῥίζα ἑφθὴ καταπλασθεῖσα, φλεγμονὰς παρηγορεῖν, καὶ οἰδήματα διαφορεῖν, καὶ πώρους διαχεῖν. καὶ ὁ ἀπὸ ταύτης δὲ φλοιὸς, εὔθετος εἰς πλοκὴν σχοινίων.

Περὶ Αναγύριος. Κεφ. ρξζ'.

Ανάγυρις, οἱ δὲ ἀνάγυρον, οἱ δὲ ἄκοπον καλοῦσι, θάμνος ἐστὶ φύλλοις καὶ ταῖς ῥάβδοις προσεμφερὴς ἄγνῳ, δενδρώδης, βαρύοσμος ἰσχυρῶς· ἄνθος κράμβη ἐοικός· καρπὸς ἐν κερατίοις μακροῖς, τὸ σχῆμα νεφρῶν, ποικίλος * στερεὸς, σκληρύνεται δὲ περὶ τὸν τῆς σταφυλῆς πεπασμόν. Ταύτης τὰ φύλλα ἁπαλὰ, λεῖα καταπλασσόμενα, οἰδήματα στέλλει. ποτίζεται δὲ < πλῆθος ἐν γλυκεῖ πρὸς ἆσθμα καὶ ἐκβολὴν χωρίου, καὶ ἐμμηνίων καὶ ἐμβρύου· πρὸς δὲ κεφαλαλγίαν σὺν οἴνῳ. ἔστι δὲ περίαπτον δυσκούσαις· δεῖ μὲν τοι μετὰ τὸ ἀποτεκεῖν εὐθέως ἀφελόντα ῥίπτειν τὸ περίαμμα. τῆς δὲ ῥίζης χυλὸς διαφορεῖ καὶ ἐκπέσσει. δὲ καρπὸς ἐσθιόμενος, ἔμετον συντόνως κινεῖ.

Περὶ Κηπαίας. Κεφ. ρξή.

Κηπαία ἐμφερής ἐστιν ἀνδράχνη, μελάντερα δὲ ἔχει τὰ φύλλα, ῥίζαν λεπτήν. βοηθεῖ δὲ τὰ φύλλα πινόμενα σὺν οἴνῳ, στραγγουριῶσι καὶ ψωριῶσι τὴν κύστιν· μάλιστα δὲ ποιεῖ μετὰ ἑψήματος ῥιζῶν ἀσπαράγου

Decocta radix, illitu inflāmationes mulcet, tumores discutit, tofos articulorum dissipat. Huius cortex torquendis funibus accommodatus.

Anagyris. Cap. CLXVII.

Anagyris frutex est arboris instar, perquàm grauis odore: foliis agni, virgísque: flore brassicæ: semen in siliquis non breuibus gignit, subrotundum, firmum, versicolori facie, simile renibus, quod durescit vna maturescente. Tenera folia trita tumores illitu reprimunt. si partus hæreat, & secūdæ mensesque morētur, dragmæ pondere bibuntur in passo: sic & suspiriosis dantur, & contra capitis dolores in vino: Difficulter parientibus adalligātur, ita vt à partu statim auferantur. Radicis cortex concoquendis discutiendísque adhibetur. Semen commanducatum vomitiones vehementer ciet.

Cepæa. Cap. CLXVIII.

Cepæa portulacę similis est, sed nigriora habet folia, & radicem tenuem. Folia in vino pota, vrinæ stillicidio, & vesicæ scabie laborantibus, opitulantur: maximè id præstat, si cum decocto radicum aspara-

gi eius quem myacáthon, hoc est corrudam vocant, bibatur.

Alisma. Cap. CLXIX.

Alisma, alij damasonion appellant: folia ei plantaginis: nisi angustiora essent, laciniosa, conuexáque in terram: caule simplici, tenui, cubito altiore: capitibus thyrsi: flore tenui, candido, pallescéte: radicibus tenuibus, vt veratri nigri, acribus, odoratis, modicè pinguibus: aquosos amat tractus. Radix, si drachma vna aut altera bibatur, his conuenit, qui leporem marinum deuorarunt, aut à rubetis ranis demorsi sunt, aut opium hauserunt: tor minibus atque dysenteriæ, per se, aut cum pari modo seminis dauci, potui datur. Conuulsis, & contra vitia vuluæ prodest. Herba sistit aluum, menstrua pellit, tumores illita mitigat.

Onobrychis. Cap. CLXX.

Onobrychis, folia habet lentis, longiora paulò: caulem dodrantalem: florem puniceum: radicem paruã: nascitur in vliginosis & incultis. Herba suapte vi, si trita illinatur, tubercula dissipat: cum vino pota, strangurias sanat: illita ex oleo, sudores mouet.

Hype-

σπαράγου τοῦ μυακάνθου καλουμένου πινομένη.

Περὶ Αλίσματος. Κεφ. ρξθ'.

Αλισμα, οἱ δὲ ἀλκέαν, οἱ δὲ δαμασσώνιον, οἱ δὲ ἄκυρον, οἱ δὲ λύρον καλοῦσι· φύλλα μὲν ἔχει ἀρνογλώσσῳ ὅμοια, στενώτερα δὲ καὶ ἐπὶ γῆν κλώμενα· καυλὸς δὲ λεπτὸς, ἁπλοῦς ὑπὲρ πῆχυν ἔχων κεφάλια, θυρσοειδῆς· ἄνθη λεπτὰ, λευκὰ, ὕπωχρα· ῥίζαι ὡς μέλανος ἐλλεβόρου λεπταὶ εὐώδεις, δριμεῖαι, ὑπολίπαροι· ὑδρηλὰ δὲ φιλεῖ χωρία. Αρμόζει ἡ ῥίζα πινομένη σὺν οἴνῳ, ὅσον < ά. ἢ β'. τοῖς λαγωὸν βεβρωκόσι θαλάσσιον, καὶ τοῖς ὑπὸ φρύνου δηχθεῖσι, καὶ τοῖς ὄπιον πεπωκόσι, καὶ στρόφοις καὶ δυσεντερίαν καθ' αὑτὴν, καὶ σὺν ἴσῳ δαύκῳ πινομένη. ἁρμόζει καὶ σπάσμασι καὶ πρὸς τὰ ὑστερικὰ πάθη. ἡ δὲ πόα ἵστησι κοιλίαν, καὶ ἔμμηνα ἄγει, καὶ οἰδήματα καταπλασθεῖσα πραΰνει.

Περὶ Ονοβρυχίδος. Κεφ. ρό.

Ονοβρυχὶς φύλλα ἔχει ὅμοια φακῷ, μικροῦ μακρότερα· καυλὸν σπιθαμιαῖον· ἄνθος φοινικοῦν, μικρὰν ῥίζαν. φύεται ἐν καθύγροις καὶ ἀργοῖς τόποις. Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ πόα ἐπιπλασθεῖσα λέια διαχεῖν φύματα· μετ' οἴνου δὲ πινομένη στραγγουρίαν θεραπεύει· σὺν ἐλαίῳ δὲ ἀλειφομένη ἱδρῶτας κινεῖ.

Περὶ Υπερι-

Περὶ Ὑπερικῶ. Κεφ. ροά.

Ὑπερικὸν, οἱ δὲ ἀνδρόσαιμον, οἱ δὲ κόριον, οἱ δὲ χαμαιπίτυν, διὰ τὸ τὴν περὶ τὸ σπέρμα ὀσμὴν ἐοικέναι πιτύνη ῥητίνη· φύλλα ἔχει πηγάνῳ ὅμοια, θάμνος φρυγανοειδὴς, σπιθαμιαῖος ὑπέρυθρος· ἄνθος ἔχον μήλινον, ὃ διαβιβὲν ἐν τοῖς δακτύλοις αἱματώδη τὴν χυλὸν ἐκκρίνει, ὅθεν καὶ ἀνδρόσαιμον ἐκλήθη. κλωνάρια ὑποδάσεα, προμήκη ἐν τῷ περιφερεῖ, μέγεθος κριθῆς, ἐν ᾧ σπέρμα μέγαν ῥητίνης ὄζον. φύεται δὲ ἐν ἐργασίμοις καὶ βαχέσι τόποις. Δύναμιν δὲ ἔχει διουρητικὴν, καὶ ἐμμήνων ἀγωγὸν προστιθέμενον. τεταρταίους δὲ καὶ τριταίους ἀπαλλάσσει μετ' οἴνου πινόμενον· θεραπεύει δὲ ἰσχιάδας ἐπὶ ἡμέρας μ'. τὸ σπέρμα πινόμενον. καὶ τὰ φύλλα σὺν τῷ σπέρματι καταπλαττόμενα κατακαύματα ἰᾶται.

Περὶ Ἀσκύρου. Κεφ. ροβ'.

Ἄσκυρον, οἱ δὲ ἀσκυροειδὲς, οἱ δὲ ἀνδρόσαιμον, καὶ τοῦτο εἶδός ἐστιν ὑπερικῶ, μεγέθει διαφέρον, κλωσὶ μεῖζον, φρυγανωδέστερον δὲ καὶ πεφοινιγμένον τοῖς φύλλοις λεπτοῖς· ἄνθη δὲ μήλινα φέρει· καρπὸν δὲ ὅμοιον ὑπερικῷ, ὄζοντα ῥητίνης, καὶ ἐν τῷ παραβιβῆναι οἱονεὶ αἱμάσσοντα τοὺς δακτύλους, ὡς διὰ τοῦτο ἀνδρόσαιμον καλεῖσθαι. Ποιεῖ καὶ ὁ τούτου καρπὸς πρὸς ἰσχιάδας πινόμενος μεθ' ὑδρομέλιτος κοτυλῶν β'.

ἄγει

Hypericum. Cap. CLXXI.

Hypericũ, alij androsæmon, alij corion, alij chamæpityn appellant, quoniam semen odore resinam imitatur: surculaceo frutice, dodrantali, subrubro, folio rutæ: flore luteo, qui digitis tritus sanguineum succum remittit, qua ex causa androsæmon cognominatur: subhirsuta siliqua, & in rotundo oblonga, hordei magnitudine: semine intus nigro, resinosi odoris: gignitur locis cultis & asperis. Vrinam cit, menstrua pellit appositum: tertianis, quartanisque cum vino potum liberat. Semen quadraginta diebus haustum, ischiadicis medetur. Folia cum semine illita, ambusta sanant.

Ascyron. Cap. CLXXII.

ASCYRON siue ascyroides, hyperici genus est, magnitudine distans, fruticosius, maiores habens ramos, surculosiores, rubentésque: folia tenuia: flores luteos, & fructum resinosum, hyperico nõ absimilem: cuius attritu digiti ferè cruentantur, qua de causa androsæmon vocauere. Vsus seminis ad ischiadicos, potum in hydromelitis sextario:

nam bilioſa recremẽta ampliſſimè detrahit: ſed aſsiduè dare oportet, donec ſanitati rẽſtituantur. Illinitur & ambuſtis efficaciter.

Androſæmum.

Cap. CLXXIII.

Androſæmon ab hyperico, aſcyróque differt, quòd fruticet ramulis ſurculoſis, ac tenuibus: rubẽtibus virgis: & foliis rutæ, triplo aut quadruplo maioribus, quę trita vinoſo ſucco manant: complureis alas habet in cacumine, vtrinque expanſas, pinnatasq́; circa quas, flores puſilli, lutei: & in calyculis ſemẽ papaueris nigri, inſigne lineis. Huius comæ tritæ reſinoſum odorem reddũt. Semen tritum drachmis duabus potum, bilioſa alui excremẽta pellit: iſchiadicis maximè medetur: ſed à purgatione aquam exorbere oportet. Herba ambuſtis illita medetur, vulneribus ſanguinem cohibet.

Coris. Cap. CLXXIIII.

Coris, quod aliqui hypericon vocant, frutex eſt folio ericæ, rubro, pinguiore, ac minore, non altior dodrante, ſuauis, odoratus, acris. Potum ſemen menſes trahit, & vrinas: contra

ἄγει γὰρ χολώδη κόπρια πολλά. συνεχῶς δὲ διδόναι χρὴ ἄχρις αὖ ὑγιαθῶσι. πιεῖν δὲ πρὸς πυρίκαυτα ὀπὸ πλαθεὶς.

Περὶ Ἀνδροσάμου.

Κεφ. ρογ'.

Ἀνδρόσαμον, οἱ δὲ διονισιάδα, οἱ δὲ ἔνιοι τοῦτο ἄσκυρον καλοῦσι, διαφέρει δὲ τοῦ ὑπερικοῦ καὶ τοῦ ἀσκύρου θάμνος ὢν λεπτόκαυλος, φρυγανώδης· πεφοινιγμένος τὰ ῥαβδία· φύλλα τετραπλάσια ἢ τὰ βατραπλάσια τοῦ πηγάνου, ἃ διφθέντα οἰνώδη χυλὸν ἀφίησι· μασχάλας δ' ἔχει πλείους ἐπ' ἄκρῳ τεταρσωμένας, ἐφ' αἷς αὐθήλια μικρὰ, μίλινα· καρπὸς ἐν κάλυκι, ὅμοιος τῷ τοῦ μελαίνης μήκωνος, οἱονεὶ κατάκαυστος. αὐανθεὶς δὲ ὁ κόμμι, ῥητινώδη ὀσμὴν ἀποδίδωσι. Καὶ τούτου ὁ καρπὸς λεῖος δυσὶν ὀλκαῖς πόθεις, ἄγει χολώδη κόπρια· θεραπεύει δὲ μάλιστα ἰσχιάδας· δεῖ δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν ὕδατος ἐπιῤῥοφεῖν. καὶ πυρίκαυτα δὲ ὁ πόα καταπλαθεῖσα ἰᾶται. καὶ αἷμα ἐπέχει.

Περὶ Κόρεως. Κεφ. ροδ'.

Κόρεις, οἱ δὲ ἔνιοι τοῦτο ὑπερικὸν καλοῦσι, φύλλον ἔχει παρεμπλήσιον τῷ τῆς ἐρείκης, μικρότερον δὲ καὶ λιπαρώτερον καὶ ἐρυθρὸν, θάμνος δ' ἐστὶ πολυκλαδὴς, εὔοσμος, δριμὺς καὶ ευώδης. Τούτου ὁ καρπὸς πυκνόμυος, οὗ ἐφ καὶ καταμιλία ἄγει.

βοηθεῖ

βοηθεῖ καὶ φαλαγγιοδήκτοις, ἰσχιαδικοῖς τε καὶ ὀπισθοτονικοῖς σὺν οἴνῳ πινόμενος· πρὸς δὲ ῥίγη σὺν πεπέρει, ἐπὶ δὲ ὀπισθοτονικῶν καὶ σύγχρισμά ἐστι σὺν ἐλαίῳ ἁρμόδιον.*

Περὶ Χαμαιπίτυος.
Κεφ. ροέ.

Χαμαιπίτυς, ἣν οἱ ἐν πόντῳ ὀλόκυρον καλοῦσι, ἀθήνησιν ἰωνίαν. ἐν δὲ εὐβοίᾳ σιδηρῖτιν, πόα ἕρπουσα ἐπὶ γῆς ὑπόκυρτος· φύλλα δὲ ἔχει ὅμοια ἀειζώῳ μικρῷ, λεπτότερα δὲ πολλῷ καὶ λιπαρώτερα καὶ δασέα, πυκνὰ περὶ τοὺς κλάδους, ὀσμὴν ἔχοντα πίτυος, ἄνθη λεπτὰ μήλινα, ἢ λευκά· ῥίζαν δὲ ὡς κιχωρίου. Ταύτης τὰ φύλλα πινόμενα μετὰ οἴνου ἐπὶ ἡμέρας ζ'. ἴκτερον θεραπεύει ἐπὶ δὲ μ'. ἰσχιάδα θεραπεύει μεθ' ὑδρομέλιτος πινόμενα· δίδοται καὶ ἡπατικοῖς καὶ δυσουροῦσι καὶ νεφριτικοῖς ἰδίως, ἁρμόζοντα καὶ στροφουμένοις. χρῶνται δ' αὐτῇ καὶ οἱ ἐν ἡρακλείᾳ τῇ ποντικῇ, ὡς ἀντιδότῳ πρὸς ἀκόνιτον. ποτίζοντες τὸ ἀφέψημα. καταπλάσσεται δὲ πρὸς τὰ προειρημένα μετὰ ἀφίτων δεδευμένων τῷ ἀφεψήματι τῆς πόας· λεανθεῖσα δὲ σὺν σύκοις καὶ ἀντὶ καταποτίου διδομένη,

cōtra phalangiorū morsus, ischiadicos, & opisthotonicos ex vino potū auxilio est: horroribus ex pipere, sed opisthotonicis ex oleo, aptissimè illinitur. Radix vino decocta potáque, defectis opem ferre creditur, sed laborantē inter potandū quamoptimè cooperiri licet: siquidem corpus totū desudabit, ex qua repristinā agilitatem recuperabit.

Aiuga, siue chamæpitys.
Cap. CLXV.

AIVGA herba in terra repens: incuruæ similis: foliis semperuiui minoris, multò tenuioribus, hirsutis & pinguioribus, circum ramos densis, odore pinus: flore tenui, luteo, vel candido: radice cichorij. Folia septem diebus in vino pota, regio morbo medentur: & quadraginta diebus ex hydromelite, ischiadicos sanant: dantur peculiariter vrinæ difficultatibus, iocineris, & renum vitiis: torminosis prosunt. Et apud Heracleam Ponticam, perinde atque antidoto contra aconitū vtuntur, bibentes decoctum. Ad antedicta illinitur, cum polenta iure decocti subacta: trita in farinam & cum fico in pilulis sumpta,

aluum emollit: excepta melle, cũ æris ſquama & reſina deijcit: appoſita ex melle, vuluæ vitia extrahit: mammarum duritias diſcutit: vulnera glutinat: vlcera quæ ſerpunt, cum melle illita, cohibet.

Aiuga altera.
Cap. CLXXVI.

Alterum eſt genus aiugæ, cubitalibus ramis, in anchoræ ſpeciem incuruatis, prætenuibus, coma ſupradictæ: flore candido: ſemine nigro: hæc etiam pinum redolet. Tertia mas nominatur, paruula, foliis exilibus, albis, piloſis, caule aſpero, candido: luteis floſculis, ſemine iuxta alas. Reſipit & hæc pinum. Hæ duæ vim ſuperioris obtinẽt, ſed nõ vſqueadeò efficacem.

TERTII LIBRI FINIS.

μένη, μαλάσσει κοιλίαν· μετὰ μέλιτος δὲ καὶ λεπίδος, καὶ ῥητίνης ἀναληφθεῖσα καθαίρει· ἄγει δὲ καὶ τὰ ἀπὸ ὑστέρας προστεθεῖσα σὺν μέλιτι. διαφορεῖ δὲ καὶ σκληρίας μαστῶν, καὶ τραύματα κολλᾷ. καὶ ἕρπητας ἐπέχει μετὰ μέλιτος καταπλασσομένη.

Περὶ Ετέρας χαμαιπίτυος. Κεφ. ροϛ'.

Εστι καὶ ἑτέρα χαμαιπίτυς. κλάδοις ἔχουσα πηχυαίους, ἀγκυροειδεῖς, λεπτοκάρφους· κόμην δὲ ἐοικυῖαν τῇ πρὸ αὐτῆς, καὶ ἄνθος λευκὸν· σπέρμα δὲ μέλαν· ἀπόζει δὲ καὶ αὐτὴ πίτυος. Καὶ τρίτη τίς ἐστιν ἄῤῥην καλουμένη. ἔστι δὲ βοτάνιον λεῖον. ἔχον φυλλάρια λεπτὰ, λευκὰ, δασέα· καυλὸν δὲ* τραχὺν, λευκόν· ἀνθήλια μήλινα· σπερμάτιον δὲ παρὰ τὰς μασχάλας. ὄζει δὲ καὶ τοῦτο πίτυος. Δυνάμιν δὲ ἔχουσι καὶ αὐτὰ ὁμοίαν τῇ προειρημένῃ, οὐμὴν οὕτω πρακτικήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΡΙΤΟΥ.

PEDANII

ΠΕΔΑΚΙΟΥ